

Arrest

nr. 222 929 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 februari 2007 vraagt de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) aan, met het oog op familiebezoek. Op 13 maart 2007 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.2 Op 2 september 2009 vraagt de verzoekende partij opnieuw een visum kort verblijf (type C) aan, met het oog op familiebezoek. Ook deze aanvraag wordt geweigerd.

1.3 Op 14 juni 2016 wordt aan de verzoekende partij een visum type C voor één binnenkomst en voor 30 dagen toegekend, geldig van 1 juli 2016 tot 15 augustus 2016. Op 2 juli 2016 komt zij via Frankrijk het Schengengrondgebied binnen.

1.4 Op 16 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus H. A. Op 14 november 2018 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5 Op 20 februari 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, andermaal als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus H. A. Op 23 mei 2019 wordt ook deze aanvraag geweigerd, dit keer door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 3 juni 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.6 Op 3 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A(...)

voornaam: F(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 gehoor door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven

dat de zus van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus.

Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.11.2018 dat haar betekend werd op 20.11.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 02.07.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 14.06.2016 werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 16.05.2018 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar zus H., die de Nederlandse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 14.11.2018 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 20.02.2019, gewoon een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 23.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 03.06.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.11.2018 dat haar betekend werd op 20.11.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om

het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 02.07.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 14.06.2016 werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 16.05.2018 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar zus H., die de Nederlandse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 14.11.2018 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 20.02.2019, gewoon een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 23.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 03.06.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 en verklaart dat zij in België is omdat haar zus haar dat gevraagd heeft en dat zij niet wil terugkeren naar Marokko omdat haar advocaat zei dat dit niet moest. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 en brengt naat diabetes, geen ernstige elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

1.7 Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ook verwijst zij naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en naar de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 03.06.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de situatie van verzoekster nu zijbehoefstig is van haar referentiepersoon.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verwerende partij heeft zelf helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé leven van verzoekster.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de zus van verzoekster noch met haar behoefte.

De bijlage 20 werd immers afgeleverd omdat de ziektekostenverzekering geldig in België niet voorlag (stuk 2) nochtans is verzoekster verzekerd (stuk 3).

Verweerster heeft door zijn houding niet voldoende toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: (...)

Tot verbazing van verzoekster hebben de politiediensten verzoekster haar meegenomen om haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) af te leveren zonder uitvoeringstermijn.

Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

Normalerwijze zou aan verzoekster een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoekster geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

De middelen van verzoekster tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoekster is nietig.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare of de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In casu is er geen gevaar voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd.

Daarnaast meent verweerster dat er een risico is op onderduiken.

Verzoekster verwijst nogmaals naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

4° (...)

Verzoekster werd ten onrechte het verblijf langer dan drie maanden geweigerd nu er een stuk zou ontbreken. Verzoekster heeft nochtans wel alle stukken in haar bezit en werd op grond van deze nieuwe stukken de aanvraag ingediend.

6° (...)

Verzoekster heeft zoals hierboven aangehaald nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Bovendien werd haar het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat zij geen ziektekostenverzekering zou hebben, quod non (stuk 2 en 3).

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoekster een gekende verblijfplaats heeft.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster is behoeftig.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: (...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekster woont al geruime tijd samen met haar zus H(...) en uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster afhankelijk en behoeftig is van haar zus (stuk 4). Dit wordt door verwerende partij ook niet ontkent. Het verblijf van meer dan drie maanden werd geheel ten onrechte geweigerd omdat verzoekster geen ziektekostenverzekering zou hebben en niet omdat zij niet behoeftig zou zijn. (stuk 2 en 3)

Verzoekster is afhankelijk van haar zus en heeft met haar een familie- of gezinsleven.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft zelfs geen afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.3.2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daarnaast verwijst de verzoekende partij in haar uiteenzetting naar het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of de motivering afdoende is en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, (eerste lid), 1° van de vreemdelingenwet, en van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

In het onderdeel van haar uiteenzetting dat betrekking heeft op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, stelt de verzoekende partij dat zij tot haar verbazing door de politiediensten werd meegenomen om haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) af te leveren zonder uitvoeringstermijn, waardoor zij gedwongen het land kan worden uitgezet. Zij voert aan dat aan haar normalerwijze een bijlage 13 zou worden afgeleverd om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten. In dit verband wijst de Raad er echter op dat de verzoekende partij uit het oog lijkt te verliezen dat haar op 20 november 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in een bijlage 20 van 14 november 2018, ter kennis is gebracht, waarin haar de standaard- (en tevens maximum)termijn van 30 dagen werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat haar *in casu* geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten werd toegekend, omdat een risico op onderduiken bestaat. Vervolgens wijst zij op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing inderdaad dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, (eerste lid), 1° van de vreemdelingenwet, omdat een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij voert in dit verband vooreerst aan dat enkel in het geval van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet worden toegestaan, en dat er *in casu* geen zulk gevaar is. De Raad wijst er echter op dat dit geenszins blijkt uit artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt immers verwezen naar zes alternatieve gevallen (gelet op het gebruik van het woord “of”) waarin kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 (zijnde een termijn van dertig dagen of van zeven tot dertig dagen). Voor de zes opgesomde gevallen geldt overeenkomstig het tweede lid van het voormelde artikel 74/14, § 3 dat de verwijderingsbeslissing

een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn bepaalt. De verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier zij uit de voormelde bepaling zou afleiden dat voor het onder 3° opgesomde geval, zijnde het geval waarin de betrokkene een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, een andere regeling zou gelden dan voor het onder 1° opgesomde geval, zijnde het geval waarin een risico op onderduiken bestaat, en de onder 2°, 4°, 5° en 6° opgesomde gevallen. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het 'risico op onderduiken'. Zij verwijst naar de parlementaire voorbereidingen en geeft vervolgens aan dat in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verwezen, hetgeen volgens haar een schending uitmaakt.

De verzoekende partij kan echter niet voorhouden dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn, aangezien uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, (eerste lid), 1° van de vreemdelingenwet.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk welk belang zij bij dit onderdeel van haar betoog heeft, aangezien uit haar verdere uiteenzetting, wanneer zij dieper ingaat op de in de bestreden beslissing concreet aangehaalde criteria, duidelijk blijkt dat zij begrepen heeft dat de gemachtigde met zijn verwijzing naar "4°" en "6°", doelt op artikel 1, § 2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop dat het 'risico op onderduiken' in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet wordt omschreven als "*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*".

De voormelde § 2 luidt als volgt:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : (...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; (...)"

De verzoekende partij citeert in dit verband de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° *juncto* artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Dit betreft het geval waarin de betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De gemachtigde verwijst in dit verband naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2018, dat haar op 20 november 2018 werd betekend. Hij geeft daarbij aan dat ze nochtans door de stad Antwerpen was geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, en dat het dan ook weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De verzoekende partij voert aan dat haar ten onrechte het verblijf langer dan drie maanden werd geweigerd, nu een stuk zou ontbreken, en dat zij nochtans wel alle stukken in haar bezit heeft en op grond van deze nieuwe stukken de aanvraag werd ingediend. De Raad herhaalt dat het voormelde bevel van 14 november 2018 deel uitmaakte van de bijlage 20, waarbij de aanvraag van de verzoekende partij van 16 mei 2018 om in functie van haar Nederlandse zus een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen, werd geweigerd. De verzoekende partij voert in haar thans voorliggend verzoekschrift aan dat dit verblijf van meer dan drie maanden ten onrechte werd geweigerd, maar deze verblijfsbeslissing van 14 november 2018 maakt niet het voorwerp van het huidige verzoekschrift uit. Indien de verzoekende partij het niet eens was met de op 14 november 2018 genomen bijlage 20, had zij deze te gepasten tijde moeten aanvechten. Zij heeft echter nagelaten dit te

doen, zodat deze beslissing definitief is geworden. Enige kritiek die de verzoekende partij in het thans voorliggende verzoekschrift, dat is gericht tegen de bijlage 13septies van 3 juni 2019, ontwikkelt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, vervat in de bijlage 20 van 14 november 2018, doet dan ook niet ter zake. In de mate dat de verzoekende partij, aangezien zij verwijst naar een weigering omdat een stuk zou ontbreken, doelt op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 23 mei 2019, genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag van 20 februari 2019 tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde zus, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet naar deze beslissing verwijst. Bovendien bevat deze bijlage 20 geen bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2018, dat zij over dit bevel en ondersteuningsmogelijkheden bij vrijwillig vertrek geïnformeerd is geweest, en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de thans bestreden beslissing.

Vervolgens citeert de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° *juncto* artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingenwet. Dit betreft het geval waarin de betrokkene onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en/of een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. De gemachtigde verwijst in dit verband op het feit dat de verzoekende partij op 2 juli 2016 de Schengenzone binnenkwam met een op 14 juni 2016 afgegeven visum type C, en dat zij niet terugkeerde naar Marokko en op 16 mei 2018 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging indiende op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, in functie van haar zus H., die de Nederlandse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Vervolgens geeft hij aan dat deze aanvraag op 14 november 2018 werd geweigerd, onder meer omdat de verzoekende partij niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van het voormelde artikel 47/1, 2°, en dat deze weigering (bijlage 20) op 20 november 2018 aan de verzoekende partij werd betekend met het bevel om het grondgebied te verlaten, geldig voor 30 dagen. De gemachtigde vervolgt dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissing en op 20 februari 2019 gewoon een nieuwe aanvraag tot vestiging in functie van diezelfde zus indiende, en dat deze aanvraag op 23 mei 2019 werd geweigerd en deze beslissing (bijlage 20) op 3 juni 2019 aan de verzoekende partij werd betekend.

De verzoekende partij voert aan dat zij nieuwe elementen heeft aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te steunen en dat haar verblijf van meer dan drie maanden bovendien werd geweigerd omdat ze geen ziektekostenverzekering zou hebben, hetgeen zij met verwijzing naar twee stukken die zij bij het huidige verzoekschrift voegt, betwist. De Raad benadrukt dat in de eerste weigeringsbeslissing van 14 november 2018, genomen in antwoord op de eerste verblijfsaanvraag van 16 mei 2018, wel degelijk inhoudelijk wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag voorgelegde stukken. Zoals de gemachtigde ook uitdrukkelijk aangeeft, werd in deze aanvraag onderzocht of de verzoekende partij daadwerkelijk afhankelijk was van haar zus in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet (hierop gaat de Raad verder nog nader in). Het is slechts in de weigeringsbeslissing van 23 mei 2019, die werd genomen in antwoord op de tweede aanvraag van 20 februari 2019, dat de Antwerpse burgemeester (of zijn gemachtigde) vaststelde dat de verzoekende partij had nagelaten binnen de termijn van drie maanden de gevraagde documenten voor te leggen, met name een bewijs van een ziektekostenverzekering, geldig in België "*voor de gevestigde en familieleden*". De Raad wijst erop dat de voormelde beslissing van 23 mei 2019, zoals de gemachtigde ook aangeeft, op 3 juni 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Bijgevolg is de beroepstermijn voor deze beslissing op heden nog lopende en staat het de verzoekende partij vrij om tegen de betrokken beslissing een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het is niet aan de Raad om in het kader van het thans voorliggende beroep, gericht tegen de bijlage 13septies van 3 juni 2019, te oordelen of de verzoekende partij het vermelde stuk al dan niet heeft voorgelegd en of ze in het kader van deze tweede aanvraag nieuwe elementen had aangevoerd. De Raad kan slechts vaststellen dat het verblijfsrelaas van de verzoekende partij, zoals weergegeven door de gemachtigde, beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

De verzoekende partij stelt verder dat de gemachtigde bezwaarlijk kan voorhouden dat er een risico op onderduiken is, aangezien zij een gekende verblijfplaats heeft. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde het risico op onderduiken geenszins baseert op een gebrek aan gekende verblijfplaats, maar wel op de twee voormelde criteria, waarvan de verzoekende partij zelf aangeeft dat de gemachtigde hierop zijn vaststelling dat een risico op onderduiken bestaat, baseert. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde *in casu* geen voldoende individueel onderzoek heeft gedaan

naar de leefomstandigheden van de verzoekende partij, en dat dit ook blijkt uit de gebrekkige motivering. Het is voor de Raad echter niet duidelijk waarop de verzoekende partij met haar verwijzing naar haar “leefomstandigheden” precies doelt en in welke mate dit relevant is voor de beoordeling van het ‘risico op onderduiken’.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat het niet volstaat dat zij voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Zij wijst erop dat de voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde met betrekking tot de beoordeling van het risico op onderduiken sterk wordt beperkt, en dat één en ander sterk moet worden onderbouwd, wat *in casu* niet het geval is. Ten slotte geeft de verzoekende partij aan dat zij behoeftig is.

De Raad stelt vast dat in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, dat aanleiding gaf tot de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018), die artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet wijzigde en artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet invoegde, het volgende wordt gesteld (*Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, 19):

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.”

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat de gemachtigde enerzijds over een brede discretionaire bevoegdheid beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, maar dat deze bevoegdheid anderzijds wordt beperkt door een aantal procedure garanties. Zo moet de gemachtigde, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet, inderdaad een individueel onderzoek doen en rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verzoekende partij voert aan dat het niet volstaat dat aan één van de criteria is voldaan om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat, maar uit het voormelde artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt uitdrukkelijk dat één enkel criterium wel degelijk kan volstaan, op voorwaarde uiteraard dat aan de “*procedurele garanties*” is voldaan. Bovendien verliest de

verzoekende partij met dit betoog uit het oog dat de gemachtigde zich *in casu* niet op één, maar op twee criteria beroept.

De verzoekende partij maakt met haar betoog, waarin zij zonder een duidelijk verband en zonder de relevantie uiteen te zetten, verwijst naar een aantal omstandigheden van haar geval (zoals de nieuwe elementen om een nieuwe aanvraag te staven, de kritiek op het weigeren van haar verblijf, haar "*leefomstandigheden*" en het feit dat zij behoeftig zou zijn), niet concreet duidelijk waarom de opgenomen motivering om het 'risico op onderduiken' te staven, *in casu* niet zou volstaan.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht wordt met betrekking tot het 'risico op onderduiken' en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

In de tweede plaats beroept de verzoekende partij zich op het feit dat zij behoeftig is "*van de referentiepersoon*", en voert zij met verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM aan dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met haar zus en haar behoeftigheid, en de '*fair balance*'-toets niet is gebeurd.

De Raad wijst erop dat het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Zoals de verzoekende partij ook zelf erkent, moet in de eerste plaats echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de

bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar zus H. Zij verwijst ook sporadisch naar haar privéleven, maar zet nergens concreet uiteen waaruit dit privéleven zou moeten bestaan, zodat de Raad hierop niet verder kan ingaan.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen andere verwanten zoals zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen andere verwanten dan leden van het kerngezin kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel degelijk motiveert over de vraag of sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar zus H. Hij geeft vooreerst aan dat de zus van de verzoekende partij niet tot haar originele kerngezin behoort, hetgeen door de verzoekende partij ook niet wordt betwist. Vervolgens stelt hij dat de verzoekende partij ook niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar zus. Hij geeft hierbij aan dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn.

De verzoekende partij kan in haar verzoekschrift *prima facie* niet aannemelijk maken dat deze motivering niet afdoende, niet correct of onzorgvuldig zou zijn.

In de eerste plaats stelt de Raad vast dat de verzoekende partij doorheen het verzoekschrift wijst op het feit dat zij behoeftig zou zijn en afhankelijk van haar zus, en dat zij al geruime samenwoont met H. Volgens de verzoekende partij blijkt uit het administratief dossier dat zij “*afhankelijk en behoeftig is van haar zus*”, waarbij zij verwijst naar het stuk 4 bij haar huidig verzoekschrift. De verzoekende partij houdt voor dat dit door de gemachtigde ook niet zou worden ontkend, maar hoger is gebleken dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn een leven te kunnen opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus. Tevens moet worden vastgesteld dat ook het voormelde stuk 4 zich reeds in het administratief dossier bevindt. Het betrokken stuk, dat geldtransfers betreft van de betrokken zus H. naar de verzoekende partij in Marokko, in de periode van 27 mei 2011 tot 1 juli 2016, werd immers voorgelegd in het kader van de eerste verblijfsaanvraag van de verzoekende partij van 16 mei 2018, en werd ook reeds besproken in de beslissing waarbij deze aanvraag werd geweigerd, met name de reeds herhaaldelijk aangehaalde bijlage 20 van 14 november 2018. Eerder is reeds gebleken dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk aangeeft dat de voormelde aanvraag van 16 mei 2018 onder meer werd geweigerd omdat de verzoekende partij niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

In dit verband herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op 16 mei 2018 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (zijnde haar Nederlandse zus H. A.) aanvroeg, als ‘ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin’ in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 47/1, 2° vormt – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21). De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).

Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, kan de Raad verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. De invulling van het begrip ‘ten laste’, is bijgevolg ten eerste relevant voor de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 14 november 2018 onderzoekt de gemachtigde of de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste – aldus materieel en/of financieel afhankelijk – was van haar zus H. Hij oordeelt dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. Zoals reeds meermaals aangehaald, heeft de verzoekende partij geen beroep tegen deze beslissing ingesteld en is deze definitief geworden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet langer verwijzen naar de geldtransfers die zij als stuk 4 bij haar verzoekschrift voegt, en beweren dat hieruit een afhankelijkheid ten aanzien van haar zus en een behoefte zou blijken. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier uit geldtransfer die dateren van de periode 2011-2016, toen zij zich nog in Marokko bevond, zouden aantonen dat zij thans in 2019 in België behoeftig is en afhankelijk is van haar zus H. Ook op de samenwoning van de verzoekende partij met haar zus is de gemachtigde reeds ingegaan in de voormelde beslissing van 14 november 2018. Hij geeft hierbij aan dat louter het gegeven dat de verzoekende partij sinds mei 2018 op het adres van de referentiepersoon (zijnde haar zus H.) gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van deze persoon, want dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De verzoekende partij toont niet aan dat de situatie sinds 14 november 2018 veranderd is en zet in haar huidig verzoekschrift bovendien geenszins uiteen waarom uit het loutere feit dat zij al geruime tijd samen met haar zus H. woont, zou moeten blijken dat *in casu* daadwerkelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zoals door het EHRM vereist.

In de mate dat de verzoekende aanvoert dat het verblijf van meer dan drie maanden geheel ten onrechte werd geweigerd omdat zij geen ziektekostenverzekering zou hebben en niet omdat zij niet

behoefstig zou zijn, kan de Raad in de eerste plaats verwijzen naar hetgeen hij in dit verband reeds meermaals heeft vastgesteld. Bovendien zet de verzoekende partij niet uiteen waarom uit het feit dat een weigeringsbeslissing niet gestoeld is op het feit dat zij niet behoeftig zou zijn, zonder meer kan afgeleid worden dat zij wel behoeftig zou zijn. Ten slotte zet de verzoekende partij op geen enkele manier concreet uiteen welke nieuwe elementen zij in het kader van haar tweede aanvraag van 20 februari 2019 dan wel zou hebben neergelegd, waaruit een behoeftigheid en een afhankelijkheid van haar zus zou moeten blijken, en op welke manier deze in het kader van de thans bestreden bijlage 13septies relevant zouden zijn. Bijgevolg laat zij ook in het geheel na uiteen te zetten op welke manier de gemachtigde met deze elementen bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden.

Met haar betoog kan de verzoekende partij *prima facie* geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar zus H. aannemelijk maken. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat zij met haar zus een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zodoende kan zij ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit gezinsleven en dat geen 'fair balance'-toets werd doorgevoerd. Aangezien de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 *prima facie* niet aannemelijk kan maken, kan zij ook de schending van (de formele en materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maken.

Aangezien hoger is gebleken dat voor de invulling van het begrip 'gezins- en familieleven' in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt gekeken naar artikel 8 van het EVRM, kan in dit kader worden verwezen naar de vaststellingen van de Raad met betrekking tot het voormelde artikel 8. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij niet aanvoert dat rekening had moeten worden gehouden met haar gezondheidstoestand (of het hoger belang van het kind). Bijgevolg wordt ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

I. VAN DEN BOSSCHE